

— Младъ си още, Асѣне. И меко е още сърдцето ти. Сякашъ, че въ жилитѣ ти не тече кръвта на нашия родъ... Въ битката нѣма милость и състрадание. Имаше ли милость Василий, когато ослѣпи войницитѣ на царь Самуила? За тѣхнитѣ очи отмъщавамъ азъ.

Иоанъ поклати глава и сведе взоръ.

— Господи, Господи, прости ни... — шепнѣха устнитѣ му. — И нѣкаква безкрайна унищожаваша скръбъ потискаше младото му сърдце.

Защо трѣбваше въ тоя хубавъ, слънчевъ Божи день да се пролива кръвъ, да се подпаля умраза... Нима нѣмаше други срѣдства, други възможности, за да се сло ни единъ врагъ? Нима любовта, милостта нѣмаше по-лесно да отключатъ якитѣ порти, да сринатъ мощнитѣ бойници?

На третия день, на велика сѣбота, Варна падна въ ржцетѣ на българитѣ. Калоянъ заповѣда да хвърлятъ мъртвитѣ ромеи въ крепостния ровъ и да ги засипятъ съ прѣстъ. Срина стениѣ до основи и разруши града.

— За урокъ и за примѣръ — каза той. — Нека всѣки ромейски градъ знае отъ сега нататѣкъ какво го очаква, ако не се подчини съ добро. Нека запомнятъ Калояна Ромеоубицеа! — и жестока, безмилостна усмивка гърчеше лицето му. Напраздни бѣха молбитѣ на Иоанъ-Асѣнь.

— Отъ коренъ ще го изчистятъ това нечестиво племе — се заканваше царьтъ. — Сто и петдесетъ години то вѣроломно владѣ нашитѣ земи. Сега дойде редъ да изкупва прегрѣшенията си.

Но вечерьта, когато колѣнничъ предъ малката си походна икона на свети Димитъръ, сякашъ мечтъ на чудотвореца блесна по-ярко отъ всѣки другъ пѣтъ въ полумрака на шатрата, срѣдъ димящия мраченъ пламѣкъ на боринитѣ.

И страшниятъ царь изтрѣпна.

Сякашъ предъ знамение.